

Arrest

nr. 141 301 van 19 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 mei 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. SROKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is van Angolese nationaliteit, en beweert op 22 augustus 2005 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 22 augustus 2005 diende de verzoekende partij bij de bevoegde autoriteiten een asielaanvraag in.

Op 21 oktober 2005 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 21 februari 2006 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna verkort de CGVS) een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing tekende de verzoekende partij beroep aan bij de Raad van State. Op 23 december 2009 verwierp de Raad van State dit beroep bij haar arrest nr. 199 253.

Op 9 december 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 13 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

Op 4 mei 2011 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM H ET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 13/04/2011, wordt aan (...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 04/06/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 24/02/2006.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 21/10/2005. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang.

Zij wijst op artikel 7 van de vreemdelingenwet en stelt dat de staatssecretaris ingevolge deze bepaling niet meer over een discretionaire bevoegdheid beschikt waardoor bij een eventuele vernietiging van het bevel een nieuw bevel zal dienen genomen te worden, zodat de verzoekende partij geen enkel nut kan halen uit de vernietiging van dit bevel.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

De Raad merkt op dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM en het Handvest. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt in het kader van artikel 3 van het EVRM niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst nu zij daar nog steeds vreest voor haar leven en nu zij vreest daar aan onmenselijke en vernederende behandelingen onderworpen te worden. Dit blijkt volgens de verzoekende partij uit het gehoorverslag bij de CGVS.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient de verzoekende partij echter aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen bovendien staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij haar loutere bewering te vrezen voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandelingen in het land van herkomst op geen enkele manier staft. Waar zij verwijst naar het gehoorverslag bij de CGVS, wijst de Raad erop dat de CGVS de asielaanvraag van de verzoekende partij heeft afgewezen en geen reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen heeft vastgesteld. Deze

weigeringsbeslissing werd door de Raad van State bevestigd bij haar arrest nr. 199.253 van 23 december 2009. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die deze bevindingen kunnen weerleggen, of die door de CGVS en de Raad van State niet in de beoordeling zouden zijn betrokken. Op basis van de loutere bewering van de verzoekende partij zonder enig begin van bewijs kan de Raad dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM vaststellen.

De door de verzoekende partij aangehaalde elementen kunnen in het licht van artikel 3 van het EVRM dan ook niet weerhouden worden, zodat de Raad dient te besluiten dat er geen ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De verzoekende partij verwijst nog naar artikel 7 van het BUPO-verdrag, dat eveneens bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan wrede, onmenselijke behandelingen of bestraffingen. Daargelaten de vraag of artikel 7 van het BUPO-verdrag rechtstreekse werking heeft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook hier nalaat concreet aan te tonen waarin de schending van dit artikel zou bestaan.

De verzoekende partij wijst er verder op sinds geruime tijd een relatie te hebben met mevrouw M.S, die de Belgische nationaliteit heeft, en stelt dat de bestreden beslissing het gezinsgeluk van het koppel ondermijnt. In de mate dat de verzoekende partij hiermee op een schending van artikel 8 van het EVRM doelt, merkt de Raad het volgende op.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad merkt op dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het EHRM. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk). Daargelaten de vraag of de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij haar aangevoerde grief, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen relatie en geen gezins- of familieleven meer heeft met mevrouw M.S. maar met een nieuwe partner samenwoont, zal de Raad de inmenging in het gezinsleven bekijken zoals het bestond op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het begrip ‘familie- en gezinsleven’ zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. In casu wordt het gezinsleven van de verzoekende partij met mevrouw M.S, zoals dat bestond op het moment van de bestreden beslissing, niet betwist door de verwerende partij, en kan de Raad dit gezinsleven aannemen.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien de verzoekende partij geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke

afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wie zoals in casu een verblijf in het Rijk wenst te bekomen als partner van een Belg dient hiervoor te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

In casu houdt de bestreden beslissing in dat de verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten. De bestreden beslissing houdt echter geen definitief verbod in om het Belgisch grondgebied te betreden. De Raad ziet niet hoe een dergelijke tijdelijke scheiding van de verzoekende partij en haar partner een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Er werden verder geen argumenten uiteengezet waaruit zouden blijken dat de verzoekende partij zich voor de duur van haar tijdelijke terugkeer niet had kunnen laten vergezellen door haar partner, noch waarom er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan voor het leiden van een gezinsleven elders. Bovendien wisten de betrokken personen dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van de verzoekende partij zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het Hof heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

De Raad wijst er verder op dat het de verzoekende partij vrij staat om de geijkte procedures te volgen en, zodra zij voldoet aan de geldende voorwaarden, een aanvraag tot gezinshereniging in het Rijk in te dienen. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij overigens aan reeds een dergelijke aanvraag te hebben ingediend in functie van haar nieuwe gezinsleven.

Ter terechtzitting wijst de verzoekende partij erop dat zij thans samenwoont met een andere persoon met wie zij een wettelijke samenwoning wenst af te sluiten, en met deze persoon en haar kinderen een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt echter op dat hij zich als annulatierechter bij het beoordelen van de wettigheid van een beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat die beslissing werd genomen. Aangezien de Raad de beweemde inmenging dient te bekijken in het gezinsleven zoals dat bestond op dat moment, kan hij dit nieuwe gezinsleven niet in de wettigheidstoets van de thans bestreden beslissing betrekken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet vastgesteld.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker geen verdedigbare grief op grond van een hogere rechtsnorm aannemelijk en doet hij geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij doet evenmin afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij.

De verzoekende partij acht artikel 62, 1ste lid van de vreemdelingenwet geschonden, evenals artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing geen enkele feitelijke overweging bevat die eraan ten grondslag ligt.

De Raad wijst er echter op dat de feitelijke overwegingen waarop ze is gebaseerd eenvoudig in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. De bestreden beslissing vermeldt immers duidelijk de volgende feitelijke overwegingen:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 24/02/2006.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 21/10/2005. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.”

Een schending van artikel 62, eerste lid van de vreemdelingenwet of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt niet.

De exceptie van de verwerende partij kan worden aangenomen.

Het beroep is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU